

www.e-rara.ch

**De Fanini Faventini, ac Dominici Bassanensis morte, Qui nuper ob
Christum in Italia Rom. Pon. iussu impie occisi sunt, Brevis Historia**

Negri, Francesco

[Poschiavo?], 1550

Universitätsbibliothek Basel

Shelf Mark: AP IV 46:3

Persistent Link: <http://dx.doi.org/10.3931/e-rara-5422>

---

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelnformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

DE FANINI

FAVENTINI, AC DOMI

nici Bassanensis morte, Qui nuper
ob Christum in Italia Rom.

Pon. iussu impiè occisi sunt,

Breuis Historia.

FRANCISCO NIGRO BAS-
SANENSI AVTHORE.

Hinc agnoscere poteris pie Lector, quid
à Romanèsiū Episcoporum Concilio
sit expectandum, quum, qui illud Indicit
Papa, talia publicè christianèq; causè præ
iudicia in medium proferre audeat.

Hi cum Agno pugnabūt, & Agnus vin-
cet illos. Apoc: .17.

• M • D • L •

DE FANNINI

FAVENTINI, AC DOMI

nia Balaenensis morte, Qui nuper

ob Christum in laeta Roma

Ponitur in sepulchro

Brevis Historia.

FRANCISCO NIGRO BAS

ILANESI AVTHORE.

Hinc agnoscere poteris pie lector quid

hominem fuisse quem Concilio

se expectandum, dum quilibet indicat

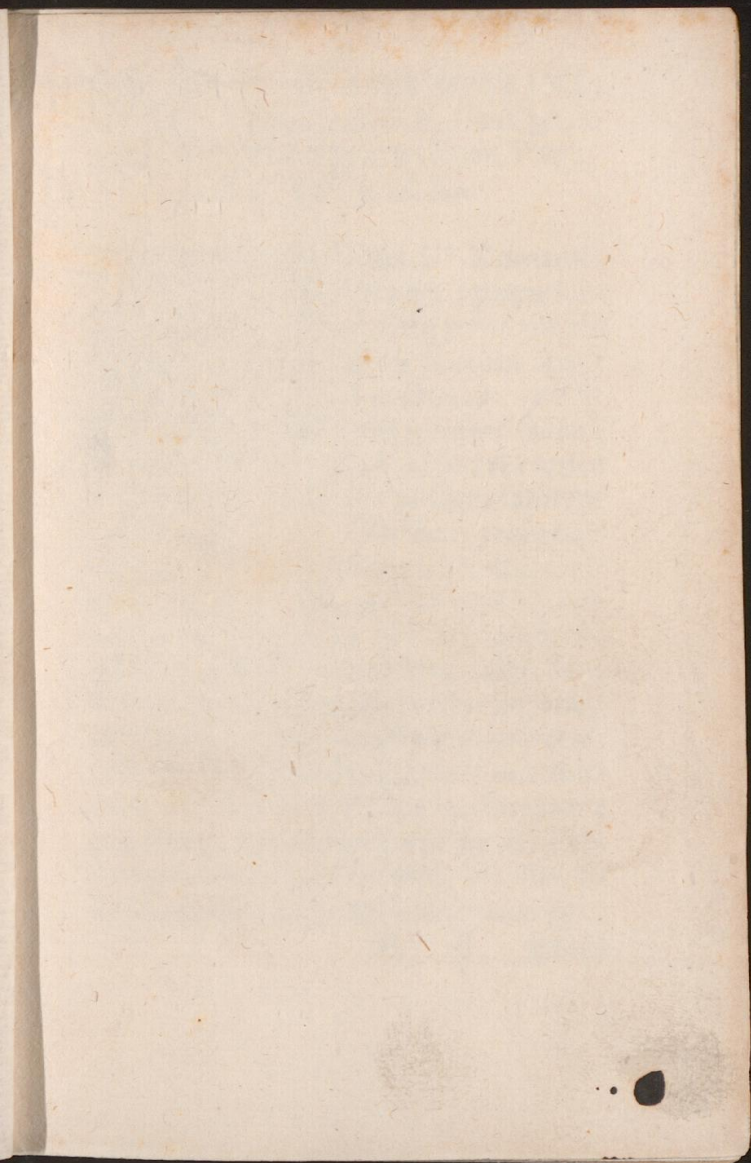
Papa, talis publice Christianorum causa per

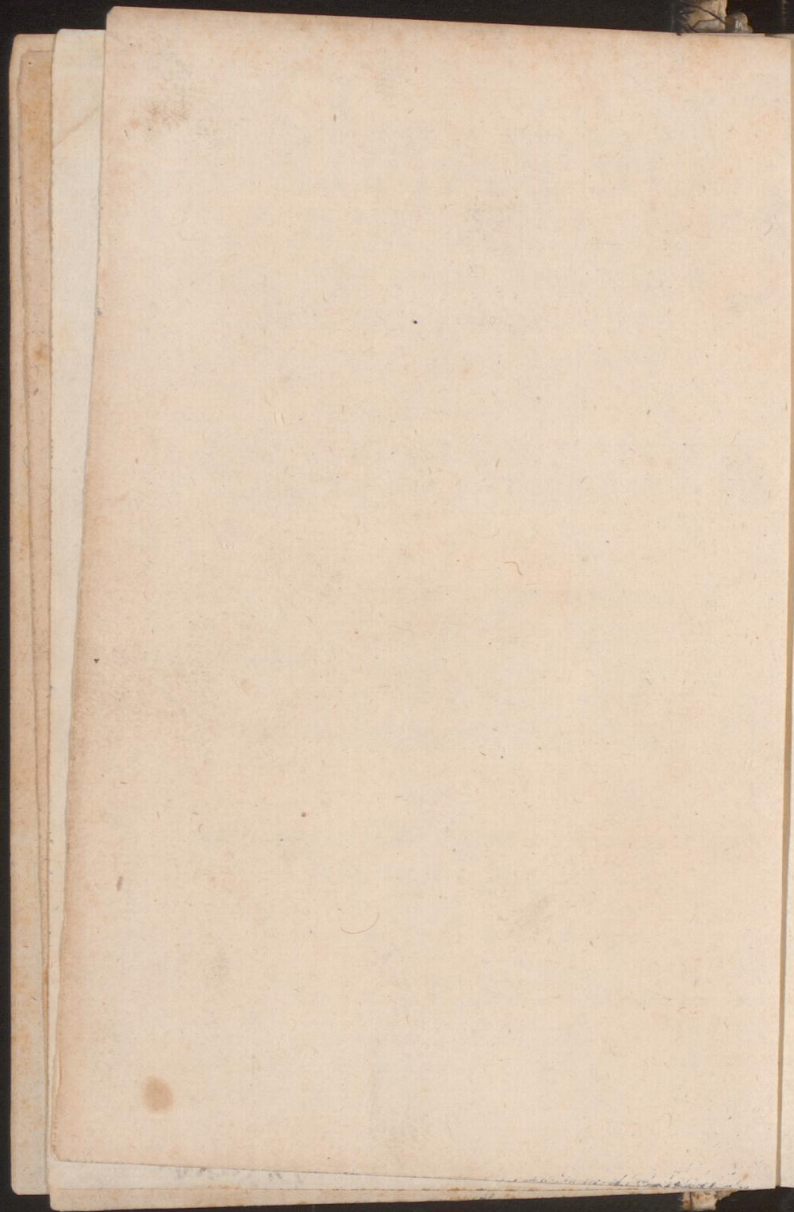
indicia in medium proferre audeat.

Hic cum Agno pugnat & Agnus vir

castus. Apoc. 17.

M. D. L.

.3.

DE FANINI FAVENTINI,
ac Dominici Bassanensis morte, Qui nu-
per ob Christum in Italia Rom. Pon.
iussu impiè occisi sunt.

Vlius. III. Romanus
Pontifex optime lec-
tor, orbi nunc plenis
buccis liberum conci-
liū pollicetur, verum
q̄ id ex animo faciat,
vel hinc facere coniec-
turam potes; quod eos, qui suam salutem
vni Deo per Iesum Christum acceptam
ferunt, hostiliter adeò crudeliterq̄ p̄ suos
prosequitur, vt aliquos etiam, qui ab infe-
licis memoriæ Paulo .III. qui proxime
ipsum præcessit, eandem ob causam dam-
nati olim, carceribus includebātur, adep-
to statim pontificatu, miserabiliter occidi
iusserit: Neq̄ illis pepererit humanissi-
mus, vt videri vult, Pastor, quibus antea
pepererat etiam sæuissimus lupus. Hu-
ius igitur impietatis exempla hîc duo cō-
scribere libuit, vt quum hæc ipsa congre-

A ij gandi

gandi Concilij publicæ causæ præiudicia
 cognoueris, quale ipsius Concilij iudiciū
 futurum sit facile coniectare, vel potius
 pro comperto habere valeas. Quum
 itaq; (vt hinc narrationis initiū sumam)
 Faninus quidam ex Aemiliæ oppido Fa
 uentia oriundus annis ab hinc tribus Fer
 rariæ ob id modo, quod Christum serua
 torem vnicum profiteretur, ab Antichri
 sti ministris Inquisitoribus, quos vocant,
 in carcerem ductus, ibidem seruaretur,
 post alterum suæ captiuitatis annum ab
 eisdem Inquisitoribus capitū damnatus
 est: Attamē quia nondum venerat hora
 eius, in proximē præteritū hunc vsq; mē
 sem viuum eum conseruauere, quo de
 mum tēpore Iulio. III. imperante, ac suis
 Bullis id efflagitante, occisus est. Cete
 rum pridie eius diei, quo illi obeundum
 erat, Nuncius quidam ipsum his ferē ver
 bis allocutus est: Vidit, inquiens, accura
 te Papa tuæ causæ Acta, quūq; plurimas
 in his hereses inesse depræhēderit, ob eas
 ipsas tibi per me nunc moriendum esse,
 nuntiarī voluit. Atq; is, qui hæc refere
 bat,

bat, illū adhortabatur, vt quæ cōtra Ro-
 manā dixisset Ecclesiam, reuocaret, quo
 simul corpus atq̃ animam suam seruare
 posset. Ad hæc Faninus respondit, su-
 um sibi corpus non admodum curæ esse
 quippe qui pro Christo id amittere, salu-
 tis haud quaquā dubius animæ paratus
 esset. Cœpitq̃ deinde tanta sp̃ritus ve-
 hementia Dei verbum huic annuntiare,
 vt is cōfusus ac lacrymans demum inde
 abierit Faninum sanctum esse hominem
 affirmans. E' carcere igitur quum ille
 discessisset, flexis Faninus genibus sup-
 plex per horam integram ardentissimas
 preces ad Deum fudit, moxq̃ à precibus
 ijs quosdam, quibus cum antea plureis
 mēses in carcere egerat, conuenit: si verò
 quum ea, quæ paulò ante Fanino nuntia-
 ta fuerant, optimè scirent, atq̃ inde non
 mediocrem dolorem concepissent, vehe-
 mēter illum etiā atq̃ etiā cum lacry-
 mis rogabant, vt in vxoris liberorumq̃
 gratiam vitæ suæ tanto in discrimine con-
 sulens, ea quæ dixerat reuocaret, Nā ita
 futurū, vt & viuere & familiæ suæ curam

augustinus

A iij habere

habere posset, quam si vitam cum morte
 cōmutasset, fortunæ casibus expositam,
 penitusq; desertā ab omnibus relinquis-
 set. Hic bonus ille vir tacitus ad hæc
 verba, cogitabundusq; aliquantulum p-
 mansit: Sed postea ad eos, qui hæc à seip-
 so hunc in modum cōtendebant, conuer-
 sus dixit: Ne queso dubitetis fratres, Dei
 bonitatē ac misericordiam multo, q̄ ab
 hominibus extimari possit, maiore esse,
 hæc ipsa rebus meis aderit presens: Quā-
 quam mea quidem caro vestrorū ad ver-
 borum stimulos egregiē suum officium
 fecerit, ac nisi Deus, qui suos Electos nū-
 quam deserit, auxilio mihi adfuisset, faci-
 le fieri poterat vt affectibus illa suis indul-
 gens, nō abnuisset viuere, nō enim mihi
 veniebat in mentem, hoc pacto corporis
 gratia, quod breui putrida vermium esca
 futurum est, animam occidi. Verum
 Dominus ob cordis oculos verbū mihi
 suum proponens effecit, vt agnoscerem,
 quod quisquis Patrē, aut Matrē, aut vxo-
 rē, aut Liberos, aut aliquid aliud pluris q̄
 ipsū fecerit, ipso dignus nō erit. Sic igitur
 benigna

benigna ipsius manu leuatus, libēter iam
cupio dissolui, & esse cum Christo.

Rogo autem vos in Christo Fratres,
ne amplius hac de re mihi verba faciatis:
Imo si vlla in vobis charitas est, si vere
christum agnoscitis, mihi gratulamini, ac
Dominum precamini, vt eam mihi perse
uerandi vim donet, qua possim ad marty
rium fortiter alacriterq̃ accedere. Hu
ius itaq̃ concaptiui hæc audientes neq̃
lachrymas cōtinere, neq̃ illi respondere
poterāt, adeoq̃ dulcibus ardebāt flāmīs,
vt vnā cū illo mori omnino peroptarent.

Nam velim scias optimè lector Faninū
hunc, quamdiu in carcere fuit, nihil aliud
effecisse, q̃ Cristī beneficentiam ihs ostē
dere, qui cuiusuis delicti causa eodem in
loco detinebantur, vt quotquot inde ali
quando exirent, verbo Domini rectē in
structi, Christum ex animo profiterētur:
Vide obsecro quibus vtatur instrumētis
ad conuertendos homines ad Christum
Deus. Iam, vt ad propositum redeam,
Monachus quidam in carcerem profec
tus Faninum interrogauit, an criminum

Discipuli

A iij suorum

suorum exomologesim facere, suisq; he-
 resibus abiuratis ad Deum reuerti veller.
 Cui Faninus respondit, se sua Deo cōfes-
 sum esse peccata, nec se vlllo modo hæreti-
 cum esse sed Christianum: Nihilo secius
 tamen, quo superbiae vitium euitaret se li-
 benter cum eo collocuturum, ac peccato-
 rem se quemadmodū erat, facile confes-
 surum esse: Atq; ita multis de rebus Chri-
 stianam fidem concernētibus agere inter
 se cœperunt, Monachoq; tandem per Fa-
 ninum adeo factum est satis, vt inde abi-
 ens n̄s qui erāt in carcere, dixerit, uideri si-
 bi Faninum omnino sanctum esse homi-
 nē, Atq; vtinam, inquit, plureis huiusmo-
 di reperirētur Fanini, Christianorū enim
 cœtus beati sic forent. Faninus porro
 per totā noctem nihil aliud q̄ preces ad
 Deū fundere, libereq; cōcionari perexit.
 Qui verò aderant, vt eum consolarētur,
 nunq; hominem interpellantes Dei ver-
 bum ex ipsius ore intētissime excipiebāt,
 nec profectò ex n̄s aliquis inuētus est, q̄
 nō profusissimas emisisset lacrymas, ac sū-
 mo dolore de ipsius interitu sit affectus.

Deniq;

Deniq; quū hora iam, qua ad supplicii
 um deducendus erat, aduenisset, è carce-
 ribus exeunti ligneus crucifixus, quem
 vocāt, vt in huiusmodi re fieri solet, obla-
 tus est: Atq; is, qui crucifixū hunc gesta-
 bat, Fanino eum deosculandum proposu-
 it: Verū illi Faninus dixit, nihil sibi opus
 esse ligneo huiuscemodi frusto, quod ho-
 minū manibus eam in formā redactum
 erat. quandoquidem verum illum Cruci-
 fixū, q̄ pro peccatis suis satisfecerat, seq̄
 ab inferis liberarat, in pectore gestaret:
 obnixeq; ipsum orauit, vt Idolū illud ab
 oculis suis amoueret. Sedenim quum
 aduentante iam aurora forum versus, vbi
 supplicium de eo sumendum erat, duce-
 retur, è Flaminia Prouincia quampluri-
 mi, qui tunc Ferrariæ fictilia ex ipsorum
 aduecta patria, vendebant, hunc ipsum
 comitantes vehementer dolebant, quod
 is animo tam obdurato neq; vxoris, neq;
 Liberorū vllam memoriā haberet, quos
 & pauperes & humani auxiliij vndeūq;
 indignos relinquebāt: Quibus ille respō-
 dit, vxori ac liberis suis optimē prouisum

A v esse,

esse, propterea quod eos omnes cuiquam
cōmisisset, qui passurus non esset aliquid
illis vnquam deficere: Quumq̄ interro-
garent ἦ, cuiam commissi forent, Deo
inquit, ipsorū Patri, ac Iesu Ch̄o Fratri.

Liberè omnia atq̄ animosè sine timo-
ris alicuius indicio loquebatur, ac subin-
de repetebat. Rogo te Pater, quæ tua bo-
nitas est, ἦs qui meæ mortis causa sunt,
ignoscas: Compertum sanè mihi est, non
nullos existimare se rectè facere, quū eos
occidunt, qui tuum nomen profitentur,
nōnullos verò christiani sanguinis adeo
esse avidos, vt etiam si norint, iniquè me
morti esse destinatū, nihilominus id non
tantū æquo animo fieri, sed etiam lubētī
patiantur: Tu tamen optime Pater omni-
bus parcas oro. Atq̄ alia quidem plu-
ra liberius loqui desiderabat, sed à Licto-
ribus id minimè concedebatur: Nam cō-
missum illis fuerat, vt ne Fanino verba fa-
cere permitterent. Quum autem ad
supplicij locum deniq̄ ventum esset, Car-
nifex ipse Faninum iniuste damnatū esse
conspiciens, inde aufugere voluit: Verū
Faninus

Faninus ei reuocato audacter dixit. Tu
 verò quod tui est officij fac obsecro, nam
 neq; tibi id crimini ascribetur, et ego idip
 sum ex animo tibi condono: Atq; ita de
 mum infelix primo suspēsus, postea com
 bustus est non absq; ingentibus eorū om
 nium, qui aderant lachrymis. Cæterū
 ex vnus modo Christiani morte atq; in
 teritu, quamplurimos, qui pie Christum
 confiteantur, exortos esse constat, & qui
 Dei misericordiam summopere cōmen
 dantes, maximas eidem habent gratias,
 quod ē tenebris in admirabile lumen ipsi
 us vocati fuerint.

Non ita multo post, eodem nimirum
 Septēbri mense, quo hæc Ferrariæ gesta
 sunt, Placentiæ quoq; aliud haud dissimi
 le huic exemplum accidit: Id verò huius
 modi extitisse perhibetur. Dominicus
 à Domo alba Bassanensis ciuis fuit, (est
 autem Venetiæ Oppidum, Bassanū mea
 patria) Is Germanico bello Carolum .v.
 Cæsarem secutus, Euangeliū apud Ger
 manos demum didicit, Mundiq; statim
 seposita militiā, vni Deo per Iesum Chri
 stum

stum militari coepit, atq; identidem multos
 queritas, qui se magis ac magis ad huius-
 modi doctrinam instituerent, breui pluri-
 mum in vera atq; exacta Euangelij cogniti-
 one profecit, in praesentem vsq; Annum
 Sanctissimo foenore optimu censum semp
 augens: Quo quidem anno demum Nea-
 polim profectus, Inde q; concionadi mu-
 nus auspiciatus, quamplurimis Italiae Vr-
 bibus intrepide Chm vel in ipsis plateis
 anunciauit, atq; Antichristi technas mul-
 toru multo cum fructu gaudioq; retextit.

Placentiam deniq; Septembri mense
 quu etiam peruenisset, in forum illico in-
 gressus, publice concionari coepit, atq; in
 ibi de auriculari Confessione, de Purga-
 torio, de Indulgentijs, vt vocant, alijsq;
 huiusmodi de rebus ad religionem attinen-
 tibus frequenti Populo, maximeq; inten-
 to q; fieri potuit, liberrime locutus est.

Postero die reuersus, de Iustificacione,
 deq; Fide, atq; Operibus egit. Missam
 quoq; quam vocant, obiter attigit, sed se
 diffusius ea de re tertia concione locutu-
 rum, ac simul Antichristu manifestissime
 osten-

ostensurum pollicitus est. Igitur die ter-
tio, quum in idem Dominicus redisset,
malus Dæmon, qui ferre non poterat, ut
præcipua ipsius Idololatria primariusq;
Minister suis picticoloribus in medium
pferetur, suos ibi satellites excitauit, qui
totū hoc negocium interturbarunt: Nā
accedens Licitorum Præfectus Domini-
cum è suggestu descēdere, duciq; in car-
cerē iussit. Ille autē iubēti respondit, se pa-
ratum efficere quicquid vellet, neq; inui-
tum in eum se locum ingressurū: Et mira-
bar sanē inquit, in hanc vsq; horam Chri-
stianæ concionis impedimēta Sathanan
protulisse. Ad absentis igitur Episcopi
Vicariū ductus, latinis verbis interroga-
tus est, an Sacerdotis officio fungeretur,
& à quonam concionandī veniā nactus
esset. Dominicus verò latini sermonis
ignarum se esse Italica lingua respondit,
nec se papisticum esse Sacerdotem, sed Ie-
su Christi, à quo etiam, velut à Pontifice
sūmo ad cōcionandū inauguratus esset.

Insuper ab eodem quæsitum est, num
quæ aduersum Romanam concionatus
esset

esset Ecclesiam reuocare, an firma rataque
 habere vellet, hisque additum, illi moriendum
 esse nisi recantaret. Verum is audacter ac
 sine vlla trepidatione respondens, comp
 tissimum sibi esse dixit, quicquid publica
 concione asseruisset adeo esse verum, vt
 mortem ob id, quo veritati testimonium
 ferret, se neuiquam deprecaturum affir
 maret, quin Deo potius gratiam habitu
 rum, si pro ipsius gloria sibi moriendum
 foret. Ab his autem in carcerem ductus,
 multis per quosdam Monachos adhorta
 tionibus agitatus est, vt quibus in locis
 publice fuerat concionatus, in ijs minime
 se verum dixisse fateri vellet. At is id
 se facturum constantissime reuit, malleque
 se interire, quam Christo vale dicere asseuera
 ter obtestatus est.

Igitur postero die, quum in Foru, vbi
 suspendendus erat, deductus esset, ibi con
 temptis Papistarum superstitionibus, quae
 plurimae tunc illi, vt ferè fit, offerebantur,
 intensius Deum rogauit, vt suis interfec
 toribus, propterea quod ignorarent quid
 facerent, parcere dignaretur. Ac sic admi
 rabilem

rabilem præferēs letitiam, summumq̄
 fruendi Christi desiderium miselli corpo
 ris infelicem vitam clausit, Annos natus
 plus minus triginta.

Quo quidem exēplo, vt maxima mor
 tales quamplurimi consolatione affecti
 sunt, ita profectò summa dignum admi
 ratione videri possit, Monachos quosdā
 Dominicanos, qui præcipuè Christum
 impræsentiā persecuūtur adeò stupidos
 insensilesq̄ esse, ut ad hæc miranda Dei
 opera nequaquam excitentur: Et quum
 ne minimum quidem incommodi, quo
 suas ipsorum sectas veras comprobent,
 sufferi parati sint, Alios tamē, qui, quam
 ipsi profitentur, doctrinam, & veram &
 Christi esse, vel ipsa morte confirmant,
 acerrimè persequantur: Faxit in glori
 am suam Deus, vt aliquando resipiscant.

Clauennæ, Pridie Kalen: Nouēb: 1550.

. F I N I S .

1136
... Christi delictorum nihil corpore
... vitam dante. Annos nam
... minus viginti.

Quo quidem ex iplo, ut maxima mor-
tales quamplurimi consolatione affecti
sunt in profecto summa digna admir-
ratione videri possit. Monachos quosdam
Dominicanos, qui precipue Christum
imperfectis persequuntur ad eos ludibros
insultibus esse, ut ad haec mandata Dei
opera nequaquam excusentur: Et quum
reminunt quidem incommode, quo
sua ipsorum lectas veras comprehendit
suscipiant sine Allostam, qui quum
ipsi proferant doctrinam, & veram &
Christi esse, ad ipsa more constanti
eccliam persequuntur: In exitu glori-
am suam Deus, ut aliquid ostendat.

Clavennae, Patis Kalen: Nouemb: 1720.
F I N I S.